

Στο Δημόσιο Σχολείο «μας»...

Κανείς από όσους εμπλέκονται στο Δημόσιο Σχολείο (Πολιτεία, ΟΛΜΕ, ΕΛΜΕ και απλοί καθηγητές) δεν ενδιαφέρθηκε ΠΟΤΕ για τον «καλό» μαθητή....

Όλο το Δημόσιο Σχολείο ήταν από πάντα προσανατολισμένο στο να διαλύει κάθε αξία τίτλου και κάθε διαδικασία αποτύπωσης αξίας.

Η κάθε σχολική μονάδα κατάντησε ήδη απλό ΚΕΤΤ το οποίο παρέχει πιστοποιητικά σπουδών (:) και, το χειρότερο, νοιώθει αναληγσία στο ότι είναι εργοτάξιο παραγωγής εκατομμυρίων επαίνων και βραβείων και μπράβο και διακρίσεων και γενικά μπιχλιμιπιδιών ψεύτικων κυπέλλων ικανότητας.

Μιας ικανότητας που οι μαθητές δεν απέκτησαν με δικιά του ευθύνη (ευθύνη δηλαδή του Δημοσίου Σχολείου), αλλά πλήρωσαν και ξαναπλήρωσαν εξωσχολικούς (μαθηματικά, φυσική, αρχαία, νέα, μουσική, μπαλέτο, αγγλικά κ.λ.π).

Το Δημόσιο Σχολείο δίνει τόσα πολλά βραβεία και αριστεία και επαίνους και συμμετοχές και διακρίσεις και της Παναγιάς τα μάτια, ώστε όταν αρχίζει να τα μοιράζει (συνήθως σε σχολική-εθνική γιορτή τύπου 28 Οκτώβρη) όλος ο κόσμος αρχίζει να γελά και να γίνεται χαβαλές και γιούρια, χωρίς κανείς να θυμάται ποιος μαθητής πήρε τί και πόσο αξία έχει αυτό που πήρε, αφού όλοι τα πήρανε όλα χωρίς καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια...

Η αξία στο Δημόσιο Σχολείο χάθηκε και μαζί της χάθηκαν όλα τα οράματα μέσα στην πληθώρα των παράπλευρων γενικών «στοιχείων» και στην υπέρμετρη βλακεία της «δημοκρατικής- ενθαρρυντικής- παιδαγωγικής- αντιρατσιστικής- αντιφασιστικής- αντιεθνικιστικής- αντι-γενικής ...» και γενικώς αντί- ... κακομοιριάς μας.

Θέλω να πω με αυτά (έστω κι αν δε τα έχω διατυπώσει καλά) ότι στη μικροκλίμακα μιας σχολικής μονάδας, η δομή «Δημόσιο Σχολείο», μεταφράστηκε σε μηχανισμό που έπρεπε όχι στο να φροντίσει το μέλλον των μαθητών και συνεπώς να αποτυπώσει την υποχρέωση μιας Πολιτείας, αλλά στο να δεχτεί την παιδεία ως απλό οικόπεδο.

Ένα οικόπεδο παιδείας που έπρεπε μόνο του να γλιτώσει την περιοχή του και το κτίριό του από τον «τρίσπατο επιθετικό προβληματικό» μαθητή, που συμπαρασύρει με την συμπεριφορά του στο χαμό όλους τους υπόλοιπους μαθητές του κτιρίου καθώς και τους Καθηγητές του...

Ο λόγος απλός:

Το Δημόσιο Σχολείο δίνει κατά κόρο αξίες μόνο και μόνο για να στραβώσει και να αποποιηθεί τις ευθύνες του.

Πρέπει να καλύψει όσους ΠΟΤΕ δε του δώσανε την αξία που υποχρεωτικά έπρεπε να του δώσουνε πριν το υποβαθμίσουν ως δικιά τους υπόθεση και πριν αναχωρήσουν προς την ασημαντότητά τους!

Δεν υπήρξε ΠΟΤΕ η στοιχειώδης δημοκρατική εκτίμηση ότι το Δημόσιο Σχολείο είναι κοινωνικό αγαθό που πρέπει να δίνει σε ΟΛΟΥΣ και κανείς να μην έχει κανένα περιθώριο να αμφισβητεί την κοινωνική του αξία, να εμποδίζει τη λειτουργία του και να αλλοιώνει τις προοπτικές του.

Το Δημόσιο Σχολείο έπρεπε να δίνει μέλλον σε όλους τους μαθητές του και όχι να έχει καταντήσει μπέμπυ σίττερ για προβληματικούς και πάτους μαθητές παίρνοντας στο λαιμό του τα ικανά παιδιά, τα διψασμένα για κάτι πιο δυνατό και με προοπτικές υπόσχεσης ...

Δεν είναι δυνατόν ένα Δημόσιο Λύκειο, απλά να «φυλάει» τα παιδιά εργαζόμενων μητέρων!!!

Ένα Λύκειο πρέπει να ετοιμάζει Πολίτες με γνώση, με συνείδηση Πολιτισμού και με αξία κοινωνικής παρουσίας

(στα 18, στη Γ' Λυκείου δηλαδή, τα «παιδιά» ψηφίζουν κυβερνήσεις χωρίς καν να το συνειδητοποιούνε)

Να εξηγήσω αμέσως:

1) Η παιδοκολακεία στο Σχολείο έχει καθιερωθεί ως απαραίτητη εκπαιδευτική-παιδαγωγική-δημοκρατική-αντι...«γενική» σχέση ανάμεσα σε καθηγητή και μαθητή, ακόμη και όταν ο μαθητής παντελώς αδιαφορεί, ακόμη και όταν εκμεταλλεύεται αυτή τη σχέση, ακόμη και όταν απειλεί την ψυχολογία του καθηγητή...

2) Όσο πιο «ανάποδος και προβληματικός» είναι ένας μαθητής και όσο πιο πολύ απειλεί τη λειτουργία του μαθήματος και του Σχολείου γενικότερα, τόσο πιο καθιερωμένος με το μικρό του όνομα είναι ανάμεσα στους καθηγητές.

Αντίθετα οι «ήσυχoi» μαθητές του Σχολείου που σέβονται τους κώδικες ενός χώρου και μιας λειτουργίας κοινωνικής προοπτικής παραμένουν και άγνωστοι με τα μικρά τους ονόματα και δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον για το σύλλογο των καθηγητών.

Πολύ περισσότερο δεν έχουν καμιά αξία ενδιαφέροντος λόγου...

Οι «πάτοι» και οι φωνακλάδες «ελέγχουν» ψυχολογικά το Λύκειο, τη στιγμή που αγνοείται (ή έστω δεν επιβραβεύεται) η ευγένεια κάποιων παιδιών τα οποία έμαθαν να σέβονται χώρους και να τιμάνε αξίες

3) Κανένας συνδικαλισμός δε μας άφησε ποτέ να χωρίσουμε τους μαθητές μας σε τμήματα, ανάλογα με το επίπεδο γνώσης τους και σύμφωνα με τις μαθησιακές τους ανάγκες. Πάντα έπρεπε να ακολουθούμε χωρισμό τμημάτων κατ' αλφαβητική σειρά, έστω κι αν αυτό απέβαινε σε βάρος όλων μας.

Οι συνδικάλες μας και όλοι εμείς (καθρέπτης τους είμαστε), συντηρήσαμε το «επαναστατικό χασμουρητό» ότι ο χωρισμός τμημάτων σύμφωνα με επίπεδο γνώσης και λόγω μαθησιακών αναγκών είναι κίνηση ρατσιστική, φασιστική, αντιπαιδαγωγική και γενικώς όλα τα εις-ική που περιλαμβάνει όλα τα απόλυτα «κακά».

Στον αγώνα μας για την Παιδεία, πήραμε στη μασχάλη την προτομή μας και γλύφοντας τον εαυτό μας ότι Δάσκαλος σημαίνει απλά και μόνο να είσαι σε πολύ καλή επαφή με τα παιδιά, δεν είδαμε ότι το Δημόσιο Σχολείο γκρεμοτσακίζοταν σερνόμενο πίσω από τους «πάτους» προβληματικούς μαθητές...

Μακάρι να με άφηναν να χωρίσω τα παιδιά και να πάρω ένα τμήμα με «πάτους» μαθητές του 2 και να τους φέρω στο τίμιο 14 της γνώσης Λυκείου.

ΠΟΤΕ όχι μόνο δε το αρνήθηκα αυτό, αλλά ΠΑΝΤΑ ήταν πρόκληση για μένα...

Σιγά μην αποτίμησα την αξία μου ως Δάσκαλος, με τους πόσους πέρασα σε υψηλόβαθμες σχολές.

Δώστε μου «τους πάτους» προβληματικούς μαθητές να τους κάνω Πολίτες με γνώση, άποψη και Πολιτισμό.

Είμαι Δάσκαλος και τιμώ τα λεφτά της Πολιτείας μου. Αλλά με πιάνει το παράπονο ότι η Πολιτεία μου δεν με χρησιμοποιεί σωστά...

Με θεωρεί απλά και μόνο, έναν αριθμό στατιστικής προς αποκαθήλωση και απόλυση.

4) Ποτέ δε συνεδρίασε Σύλλογος Καθηγητών για να δει τί θα κάνει με τους «καλούς» ή έστω με τους «μέτριους» μαθητές του Σχολείου. Ποτέ δεν είχε πρόταση για δαύτους...

Πάντα οι Σύλλογοι των Καθηγητών συνεδριάζουν ή για ανούσια πράγματα ή για να δουν πώς θα γλιτώσουν από τους «κακούς» μαθητές και πώς θα τους ηρεμήσουν με κάτι συστάσεις και με κάτι ψιλοαπειλές και «φοβέρες» τις οποίες κανείς δεν πιστεύει γιατί στο τέλος της χρονιάς δε θα έχουν καμιά επίπτωση ΠΟΥΘΕΝΑ

(όλα στο τέλος δικαιολογούνται και διαγράφονται από τους ίδιους Καθηγητές που μόλις χτες έσκιζαν τα ρούχα τους).

5) Ξοδεύουμε τις παιδαγωγικές συνεδριάσεις στο να εντοπίζουμε ότι στο τάδε τμήμα υπάρχουν μερικοί «καλοί» μαθητές, κάποιοι «μέτριοι» και κάποιοι «προβληματικοί»...

Ε και; Και τί έγινε που εντοπίσαμε τα γελοία (κυριολεκτικά γελοία) αυτά ποσοστά;

Πότε αποφασίσαμε πώς θα βοηθήσουμε τους καλούς μαθητές ή έστω τους μαθητές; Πότε ασχοληθήκαμε με τους μαθητές και ειδικά με τους άριστους;.

Ποτέ μα ΠΟΤΕ!!!!

Η μόνη ουσία των συνεδριάσεών μας είναι να βρούμε τρόπο να γλιτώσουμε από τους προβληματικούς μαθητές.

Ποτέ μα ΠΟΤΕ το Λύκειο δεν ενδιαφέρθηκε για τους καλούς μαθητές, αλλά μόνο κοιτούσε να διασφαλίσει την ηρεμία του, προσανατολίζοντας ολόκληρη τη δομή του προς το χάδεμα των προβληματικών του μαθητών.

Αντί δηλαδή να επιβραβεύει με τη δομή του τους άριστους μαθητές κοιτούσε να γλιτώσει, κάνοντας το «μαθητευόμενο» ψυχολόγο των προβληματικών και γλύφοντας τους ως νέα παιδαγωγική μέθοδο προσέγγισης.

Το Λύκειο ούτε ίδρυμα είναι ούτε παιδικός σταθμός.

Είναι ικανή βαθμίδα Δημόσιας Εκπαίδευσης, εγγυητής Πολιτισμού, διδασκαλία σεβασμού και προθάλαμος κοινωνικής ψήφου...

6) Ανεχόμαστε να χαλάνε το μάθημα μας δυο τρεις «κακοί» μαθητές και ενώ μας σπάνε τα νεύρα, ενώ μας χαλάνε τη σκέψη και το φτερούγισμα ως Δασκάλων, μας χαλάνε την ψυχολογία, μας διαλύουνε το μάθημα και κάνουν απόλυτη ζημιά σε όλα, εμείς περιοριζόμαστε στις φωνές και σε καμιά ωριαία αποβολή από το μάθημα μας.

Αλλά ΠΟΤΕ δε βάλαμε σε συνεδρίαση πόσα κάθε φορά χάνει το Δημόσιο Σχολείο επειδή δεν έχει το κουράγιο να μεταφέρει το κάθε προβληματικό παιδί εκεί που θα το βοηθήσουν περισσότερο. Τα καλύπτουμε όλα με το δήθεν λυπούμαστε το παιδάκι, όταν τελικά βολευόμαστε όλοι αδιαφορώντας για τα όσα χάνει ο καλός μαθητής, από το κυριολεκτικά άσκοπο ξόδεμα της ενέργειάς μας.

7) Κανένας συνδικαλισμός δεν επέτρεψε να ιδρυθεί σε κανένα νομό, έστω και μία σχολική μονάδα με καλούς έως άριστους μαθητές.

Αντίθετα έγιναν και καλλιτεχνικά σχολεία και μουσικά σχολεία και αθλητικά σχολεία και ό,τι νάναι σχολεία.

«Επαναστάτες καθηγητές», ειδήμονες επί θεμάτων Δημοκρατικής Παιδείας και πλέριας μόρφωσης, ξεφώνιζαν ότι ένα σχολείο για καλούς μαθητές και με πλαφόν βαθμού θα ήταν ελιτίστικο σχολείο και ρατσιστικό και αντιπαιδαγωγικό και όλα τα κακά.

Τόσα κακά που σε έκαναν να νιώθεις φασίστας και μόνο που το σκέφτηκες, όταν ο μόνος φασισμός που βρισκόταν δίπλα σου ήταν η άκρατη ψευτοσυνείδησης αυτών που φώναζαν και οι ηχορρύποι της ντουντούκας που κρατούσαν.

Το γεγονός βέβαια ότι κάποια παιδιά ικανότατα στερούνταν τη δυνατότητα να έχουν μια επιλογή που να αποτυπώνει την αξία τους και να τα βοηθά στις φιλοδοξίες τους και στις προοπτικές τους δε στάθηκε ποτέ στοιχείο προς καταχώρηση.

Καθώς έφευγε η αξία έμενε η βλακεία ότι όλοι ή θα είναι ίδιοι προς τα κάτω ή δε θα πάει κανένας προς τα πάνω.

8) Ενώ όλο τον καιρό που διαλύονταν τα σχολεία από τις καταλήψεις 3-4 μαθητών (σχεδόν πάντα πάτων στα μαθήματα ή προβληματικών στη συμπεριφορά), εμείς ξυνόμασταν και μιλούσαμε για «μαθητικό αγώνα».

Έστω κι αν ξέραμε ότι ο «μαθητικός αγώνας» γίνεται για το χρώμα της μπασκέτας, για το χαρτί στην τουαλέτα που πάντα κατέληγε μέσα σε αυτές και τις βούλωνε, για την τσίχλα που απαγορευόταν να φτύνουν οι μαθητές στους τοίχους και στο πάτωμα και να κολλάνε στις πόρτες των αιθουσών, καιγια άλλα πολύ "σοβαρά" θέματα παιδείας.

Κάποιες φορές «φοβόμασταν» ακόμη και να μιλήσουμε, ακόμη και να διατυπώσουμε ως Δάσκαλοι το δίκιο ότι ένα Δημόσιο Σχολείο δεν είναι δυνατό να κλείνει λόγω των ηλιθιοτήτων κάποιων...

«Φοβόμασταν» μήπως μας κατακεραυνώσει ο κάθε σουβλατζάκιας επαναστάτης συνδικάλας ή η «προοδευτική» κοινωνία ότι είμαστε φασίστες που ζητάμε να καταδικαστούν παιδιά.

Αλλά τότε, μέσα στην τύφλα μας δηλαδή ότι παλεύουμε για το Δημόσιο Σχολείο, δε βλέπαμε ότι το παίρναμε στο λαιμό μας. Ούτε βλέπουμε ότι σήμερα πληρώνουμε εκείνη τη συμπεριφορά μας, παλεύοντας μόνοι μας πια να μη μας πάρουν ακόμη και τα σώβρακα...

9) Από το Γυμνάσιο μας έρχονται κυριολεκτικά αμόρφωτα τα παιδιά...

Χωρίς να ξέρουν, σε τρομακτική αναλογία, να κάνουν ούτε μια διαίρεση ή να λύνουν μια πρωτοβάθμια εξίσωση ή να διατυπώσουν μια φράση της προκοπής...

Αλλά εμείς οι του Λυκείου ξεκινάμε τη βαθμολογία των «καημένων» παιδιών από το 12 ή το 13 στη χειρότερη περίπτωση.

Αντί δηλαδή να τα αφήσουμε στην ίδια τάξη καταγγέλλοντας το σύστημα για την αμορφωσιά που τους επιβάλλει και αντί ορθώνοντας το ανάστημά μας να πούμε ότι μας φέρατε αμόρφωτους και ότι κάποιος έχει την ευθύνη, εμείς διευκολύνουμε κάθε συνταγή εκπαίδευσης ακόμη και αν προέρχεται από τυροπιτά έξω από Λύκειο.

Αυτό γινότανε από πάντα.

Υπήρξαμε παιδοκόλακες όχι για να βοηθήσουμε με την ελεημοσύνη μας τα «καημένα τα παιδάκια», αλλά για να κρύψουμε την ανικανότητά μας να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους και για να γλιτώσουμε τη θεσούλα μας και την ησυχία μας.

10) Σήμερα τί κάνουμε;

Τα περνάμε όλα «τα καημένα τα παιδάκια», χωρίς να θέλουμε να δούμε ότι αυτό θέλει το σύστημα για να μη μείνει ξεγυμνωτο και για να μην αντιμετωπίσει κοινωνικές αντιδράσεις .

Περάστε όλα τα «καημένα τα παιδάκια» και δε θα σας φωνάξει κανένας.

Έτσι θα εξυπηρετήσετε συγχρόνως και την επιθυμία του τάδε «μέγα πολιτικού» να προβληθεί αυτός ως τιμητής της σοβαρότητας ενός Δημόσιου Λυκείου.

Εξυπηρετούμε ματαιοδοξίες πολιτικών, γιατί ΠΟΤΕ δεν εντάξαμε στη «δημοκρατική μας συνείδηση» το Δημόσιο Σχολείο ως αγαθό.

Η αντίληψή μας περί Δημοκρατίας περιορίστηκε στο να σχίζουμε τα ρούχα μας, πριν αποκοιμηθούμε παράκαιρα σε κανένα καναπέ..

Γιατί φέτος στην Α΄ Λυκείου βαθμολογήσαμε όπως μας λέει το ΥΠΕΠΘ;
Γιατί δεν ξεγυμνώσαμε το σύστημα και μαζί του τον κάθε φιλόδοξο εμπνευστή του;
Με ποιο δικαίωμα βάλατε 12 και 13 σε παιδιά που κάνουν λάθος ακόμη και στο όνομά τους;

Να σας πω:

Για να μην ταραχτεί τίποτε από τον ήσυχο δημοκρατικό αγώνα μας και για να μη μας έρθει ο Σχολικός Σύμβουλος και μας πάρει και μας σηκώσει που αφήσαμε παιδάκια και στην ίδια τάξη...

Τελικά για να είναι όλα βολεμένα γύρω μας, ήσυχα, και μεις να έχουμε το κεφάλι μας ήσυχο για του χρόνου... Και πάντα το ίδιο σκυφτό.

Εξάλλου άλλο οι αγώνες και άλλο η προσωπική ευθύνη

11) Στις πανελλαδικές εξετάσεις δε βαθμολογούμε με γνώμονα ένα καλό γραπτό που ξέρει και αποδίδει με σοβαρότητα και σαφήνεια αυτό που του ζητάνε, αλλά παράνομα «εμπλουτίζοντας» το κάθε απαράδεκτο γραπτό με τη σκέψη μας ως Φυσικών (τί θέλει να πει το καημένο το παιδάκι και μήπως αυτό και εκείνο θέλει να πει και μήπως το άλλο και το κείνο...).

Άσχετα αν το «παιδάκι» που λυπόμαστε «δήθεν» δεν ξέρει τί του γίνεται, αλλά μόνο αναπαράγει με βλέμμα πιθήκου τις συνταγές του φροντιστηρίου του, εμείς απλά το λυπόμαστε και του βάζουμε εξωφρενικές βαθμολογίες;

Γιατί άραγε αυτή η υπερτιμολόγηση;

Για το «παιδάκι» το κάνουμε ή για τη δικιά μας βόλεψη και την ασυνείδητη εξυπηρέτηση του συστήματος;

Η πιο τίμια στάση σε θέματα πανελλαδικών είναι αυτή του Βαγγέλη Κορφιάτη και του Γρηγόρη Μαλάμη: Η παραίτηση!

Αλλά εμείς διαμαρτυρηθήκαμε για τις α-νοησίες των θεμάτων στις Πανελλαδικές, μόνο σκύβοντας το κεφάλι, διαμαρτυρόμενοι για την στάση της ΕΦΕ και σκεπτόμενοι τα δήθεν «καημένα παιδάκια».

Μα αυτό επιζητά το σύστημα... Το συμβιβασμό και τη προσωπική σας «θλίψη»...

Όταν σε μια πανελλήνια εξέταση, παραιτείται από βαθμολογητής ένας διδάκτορας θεωρητικής Φυσικής όπως είναι ο Κορφιάτης, έπρεπε αμέσως να κινηθεί μηχανισμός για να εντοπιστούν και οι λόγοι και οι ευθύνες.

Ένας διδάκτορας και μάλιστα Θεωρητικής Φυσικής δεν παραιτείται χωρίς λόγο, αλλά πάντα με αναζήτηση αξίας.

Εμείς τί κάναμε; Βλέπαμε τον άξιο να φεύγει.

Κοιτούσαμε με βλέμμα μοίρας γκνου τα λιοντάρια να τρώνε το άλλο γκνου και η-
συχάσαμε ότι χορτάτα τα αρπαχτικά, δε θα μας κυνηγήσουν πια.

Το βαθμολογικό ανάσαινι που έφυγε ανάμεσα από τα πόδια τους ο Κορφιάτης και
οι υπόλοιποι σκύψαμε και διορθώσαμε, γιατί δεν υπήρχε κίνδυνος να μας φάει κανέ-
νας όταν σκύβουμε.

Εξάλλου είναι και τα καημένα τα παιδάκια που πρέπει να βαθμολογηθούν....

**Η συνείδησή μας που απαιτεί αξιοπρέπεια επιστημονική και βήμα Δασκάλου
προέχει ή τα «καημένα παιδάκια» πίσω από τα οποία καλύπτεται ένα ολόκληρο
σαθρό σύστημα;**

Νομίζω, εγώ ο μοιραίος, ότι προέχουν τα παιδάκια γιατί έτσι γλιτώνω και μένα από
πολλές περιέργες ταλαιπωρίες...

**Εξάλλου απλός επαναστάτης θέλω να είμαι, αλλά όχι και να γίνει και
καμιά αλλαγή δίπλα μου και τρομάζω στα καλά καθούμενα...**

12) (ας μη συνεχίσω, γιατί και πολλά θα είναι και υπάρχει κίνδυνος να πω κάτι πολύ
άσχημο)

**Με τα "καημένα τα παιδάκια" τα οποία εμείς εφεύραμε ως όρο διαφύλα-
ξης απλής γελοιότητας:**

Η Πολιτεία βολεύτηκε γιατί δεν θα αντιμετωπίσει καμιά κοινωνική αναταραχή λό-
γω απειλής και διάλυσης ενός Δημόσιου Αγαθού, όπως είναι το Δημόσιο Λύκειο π.χ.

Οι μαθητές βολεύτηκαν γιατί οι καλοί «θα βρουν το δρόμο τους» και οι άλλοι δε
θα ξεσηκωθούν έστω κι αν δεν έχουν μέλλον, γιατί πήραν χαρτί Λυκείου

Οι γονείς βολεύτηκαν αφού το παιδί τους τέλειωσε το Σχολείο

Εμείς βολευτήκαμε γιατί έχουμε την ησυχία μας και το μισθό μας

Ο συνδικαλισμός μας βολεύτηκε γιατί ο μεν κυβερνητικός συνδικαλισμός έδωσε
τα διαπιστευτήρια του στην Κυβέρνηση, ο δε αριστερός-προοδευτικός ηδονίστηκε
παιδοκολακεύοντας κοινωνικούς αγώνες νεολαίας αγραμμάτων.

.....

**Το Δημόσιο Σχολείο κατάντησε να μην είναι ούτε κοινωνικό αγαθό, ούτε κοι-
νωνικό όραμα.**

Συντηρεί σύστημα σαθρό και «φοβάται» τους μαθητές του με κλιμάκωση:

α) Όσο πιο πάτος, προβληματικός και απαράδεκτος με κάθε μέτρο, είναι ένας
μαθητής, τόσο πιο «κότα» απέναντί του είναι ένα Δημόσιο Σχολείο.

β) Όσο πιο απαράδεκτος είναι ένας γονιός τόσο πιο μεγάλος ο φόβος μας...

γ) Με όσο πιο μένος μας μιλά ο κάθε «κρετίνος» τόσο πιο πολύ λουφάζουμε μή-
πως βρούμε το μπελά μας ως καθηγητές ή μήπως έχουμε άδικο όταν ο «κρετί-
νος» μας μιλά με τουπέ απόλυτης ηλιθιότητας...

Και μοίρα έχουμε και ευθύνες έχουμε.

Μέχρι τώρα προτιμήσαμε το «κισμέτ» μας... Και ξεφύγαμε λιγάκι για καμιά μπύρα σε πιτσαρία, αφήνοντας τους ποιητές μας να θρηνησουν τη μοίρα μας

".....
Έτσι στη σκοτεινή ταβέρνα
πίνουμε πάντα μας σκυφτοί.
Σαν τα σκουλήκια, κάθε φτέρνα
όπου μας έβρει μας πατεί.
Δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα,
προσμένουμε, ίσως, κάποιο θάμα."

<https://www.youtube.com/watch?v=9WCewtZfKWU>

.....

Του χρόνου και του παραχρόνου και του μεταχρόνου, με την αξιολόγηση εκπαιδευτικών και την αξιολόγηση σχολικής μονάδας, οι Σύλλογοι Καθηγητών δε θα έχουν αξιοπρέπεια, αλλά θα είναι γεμάτοι φόβο και σάλια από το γλείψιμο του Διευθυντή, προκειμένου να μη τους βγάλει ανίκανους.

Και συμβιβασμένοι ήδη με το ποσοστό ανικανότητας (!!!) που ο κάθε Διευθυντής Σχολικής Μονάδας υποχρεούται να αποδώσει στη Σχολική του Μονάδα, θα θεωρούμε καλυμμένον εκείνον και έκθετους, μέσα στα σάλια, όλους εμάς.

.....

Ο συνδικαλισμός μας όμως ΠΑΝΤΑ θα μας ενημερώνει ηλεκτρονικά σε ποια στάση λεωφορείου θα διαδηλώσει και με ποιους βιτάμ επαναστάτες θα παρευρίσκεται εκεί σφίγγοντας τη γροθιά τους, καθώς θα περιμένουνε όλοι τους το λεωφορείο για το σπίτι...

Πήλιο, Σάββατο 28 Ιουνίου 2014

*Θρασύβουλος Κων. Μαχαίρας
Φυσικός
Γενικού Λυκείου Αγριάς Πηλίου*

Υ.Γ.

Το κείμενο αυτό αφιερώνεται στο Μάκη Μίχο αρχαιολόγο, που κατάλαβε πολλά τότε που έπρεπε... Αλλά άλλες οι βουλές του Αλλάχ

<https://www.youtube.com/watch?v=T-f-vQX942I>